

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 102

10 ì

TUẦN LỄ TỪ 5-3

ĐẾN 12-3-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason
DS 531
C74
++

CỨ NHÃO ĐỒ CÙNG!

QUỐC HỘI LÀ THỂ CHĂNG?

Gần đây, lưỡng viện quốc hội Giao Chỉ đã họp một phát khoáng đại hội nghị. Tưởng là mở xé, bàn tán những vấn đề trọng đại của dân tộc hay những vấn đề thiết thực của quốc dân. Ai dè, lưỡng viện chỉ quây lấy nhau mà chửi xỏ xiên nhau. Người ta đem ông tội phạm Trần Ngọc Châu làm đề tài nỏ cho cuộc cầu xé. Bù lu bù loa vẫn là cô Kiều Mộng Thu. Được tăng thêm với một số D.B. chuyên nghề đánh võ miệng. Cô Kiều nức nở.

Những mũi dùi chia vào anh chàng Phạm Duy Tuệ mà đâm. Và cụ già hiền khô như miếng nai khô Nguyễn Bá Lương cũng bị sát xà phòng ghê. Đại để, cuộc họp của lưỡng viện quốc hội vừa qua là một cuộc hàng cá trung lưu chửi hàng thịt cùng... kiến thức với mình.

Sinh hoạt quốc hội, cả lưỡng viện, buồn tẻ đến cái độ dân chúng coi tin ăn cắp, tin hiệp đàm trước rồi mới đọc tường thuật về quốc hội sau. Luôn luôn,

người dân thấy những cái mồm mị dân đáng tởm chõ ra từ quốc hội. Điều người dân thất vọng nhất vẫn là những mẩu chuyện tư lờng trong đại cuộc. Tí dụ vụ kếp Châu, nàng Kiều. Quốc hội bê bối như thế, hành pháp coi như củ khoai lang. Và, cả nước đều hay, hành pháp tung ra biện pháp này, biện pháp nọ, quốc hội chỉ biết phản đối lấy lệ

sự buồn tẻ, ù lì, thụ động thể chằng? Là cái cọ, xỏ lá ba que mị dân, đơn hời lập crou thể chằng? Không Tử « viết » : Tiên trách kỷ hậu trách nhân. Quốc hội muốn bảo hành pháp ngoan ngoan, muốn dạy chính phủ nên ... người, xin quý vị hãy chữa bệnh hắc lao, thổi tai, hôi nách đi cái đã. Chứ, đã này, nản thấy mẹ!

Quốc hội là thể chằng? Là

CON ONG

REC'D CSR

SEP 22 1970

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY

SỔ TAY ĐỔI LẬP

ĐẤT SỎI CÓ TRẠCH.

Mới hôm trước đọc báo hàng ngày thấy tin Bộ Giáo Dục đang xúc tiến việc cải tổ chương trình trung học vào niên khóa 1970-71 để kịp thời đáp ứng những đòi hỏi mới của hệ thống giáo dục mới, ngay hôm sau, Nhà Bếp đọc báo đã thấy loan tin Hội đồng soạn thảo chương trình mới đã họp, và một Ủy ban điều hợp lo việc tổ chức đã được thành lập. Chết cha, chuyện này thì đất sỏi có trạch thật sao? Thiên hạ không còn đánh trống bỏ dùi sao? Bởi vậy kỳ này nhà Bếp cương quyết gác bút đổi lập, mà xuất bút yếm hộ ông Giáo Dục một phát. Cải tổ chương trình cho thích hợp với trào lưu giáo dục mới là điều đúng quá rồi, và cũng muộn quá rồi. Nhưng muộn còn hơn không. Vấn đề chính ở mọi ngành vẫn là vấn đề nhân sự. Chương trình dù cải tổ hay cách mấy mà không đủ cán bộ thực hiện thì cũng chỉ là bông hoa hữu sắc vô hương, nếu không là chiếc bánh vẽ. Như vậy buộc lòng nhà Bếp trở lại đổi lập với cái nơi giáo dục tức là các trường sư phạm toàn quốc đào tạo giáo chức trung học cũng như tiểu học.

YÊM HỘ ÔNG GIÁO DỤC KIỂM ĐIỂM NHÂN TÀI GIÁO DỤC

Nhân tài giáo dục đặc biệt thích ứng cho ngành sư phạm là những ông tiến sĩ giáo dục. Đây, những bằng vàng bia đá của các ông ấy đây:

1. Vũ Tam Ích: Tiến sĩ Giáo dục 1956, chuyên về Lịch sử Giáo dục, Đại Học Kentucky. Hiện ở lại Mỹ dạy tiếng Việt.
2. Bửu Dương: Tiến sĩ Giáo dục, 1965, chuyên về Triết lý Giáo dục, Đại học đường Harvard, ở lại Mỹ.
3. Phạm thị Ly: Tiến sĩ Giáo dục, 1965, chuyên về tổ chức Chương Trình, Đại Học Đường Ohia. Ở lại Mỹ, hiện dạy ở Monterey (California).
4. Đặng Thị Tâm: Tiến sĩ Giáo dục, 1966, chuyên về giáo dục mẫu giáo. Đại Học Đường Illinois. Đã lấy chồng Trung Hoa ở Mỹ và cả hai vợ chồng cùng dạy ở Đại Học Mỹ.
5. Đoàn Hữu Khánh: Tiến sĩ Giáo dục, 1968, chuyên về Sư Phạm, Đại Học Đường New-Mexico. Hiện còn ở bên Mỹ.
6. Nguyễn Trọng Lương: Tiến sĩ Giáo dục, 1969, chuyên về Giáo dục Khoa Học, Đại Học Đường Cornell. Hiện ở Úc.
7. Đỗ Bá Khê: Tiến sĩ Giáo dục, 1970 chuyên về các loại trường cao đẳng học 2 năm (Junior College). Đại Học Đường Southern California. Hiện còn ở Mỹ.
8. Nguyễn Quý Bằng: Tiến sĩ Giáo dục, 1967, chuyên về Sư Phạm, Đại Học Peabody. Hiện dạy ở trường Sư Phạm Kỹ Thuật, Saigon.
9. Dương Thiệu Tống: Tiến sĩ Giáo dục, 1968, chuyên về Giáo dục Trung Học, Đại Học đường Columbia. Hiện dạy ở Đại Học Sư Phạm Saigon.
10. Nguyễn Đình Hoan: Tiến sĩ Giáo dục, 1964, chuyên về Quản trị Học đường Columbia. Hiện dạy ở Đại Học Sư Phạm Huế.

11. Huỳnh Huynh: Tiến sĩ Giáo dục 1969, chuyên về trắc nghiệm và thống kê giáo dục, Đại Học Đường Iowa. Hiện dạy ở đại học Khoa Học Saigon.

12. Nguyễn Huy Giao, Tiến sĩ Giáo dục, 1969, chuyên về Tâm Lý, Đại học đường Berkeley. Hiện dạy ở Đại Học Văn Khoa Saigon.

13. Nguyễn đức Kiên: Tiến sĩ Giáo dục 1969 chuyên về chương trình Trung Học, Đại Học Đường Syracuse. Hiện dạy ở Đại Học Sư Phạm Huế.

14. Sr Huynh Mai Tâm, Tiến sĩ Giáo dục, 1965, Chuyên về Tâm lý giáo dục. Hiện có dạy ít giờ ở Đại Học Sư Phạm Saigon.

Ngoài ra bên lề cũng nên ghi thêm ông Lê Thành Khôi, tiến sĩ Sorbonne, hiện ở Pháp, ông đã viết hai luận án, hai luận án phụ có dính dáng đến giáo dục: L'Economie de l'Enseignement, coi giáo dục như một cuộc đầu tư sao cho có lời.

Như vậy là theo như sự hiểu biết của Nhà Bếp cho đến nay kết toán số tiến sĩ giáo dục Giáo Chỉ có 14 vị bằng vàng bia đá. Bấy vị đúng một nửa còn ở lại viện trợ trí thức cho ngoại quốc chưa về, (hay không bao giờ về, không rõ.)

Tuy nhiên với bảy vị đã về nước mà tập hợp lại thành một bộ tham mưu và giảng huấn cho Viện Sư Phạm thì đó cũng là một lực lượng đáng kể. Các vị đó, chắc chắn với con mắt chuyên môn của mình lập tức khám phá ra các Cao học Giáo dục để kết nạp lại thành một ban giảng huấn hùng hậu cho tất cả các trường sư phạm. Các Cao học Giáo dục (khoảng 30 người) sẽ có dịp vừa giảng dạy vừa tiếp tục học sâu vào ngành chuyên môn của mình tới cấp bằng tiến sĩ Giáo dục. Và đó là những tiến sĩ giáo dục chân chính, chứ không phải là tiến sĩ giấy, bởi họ đều do những tiến sĩ giáo dục chân chính hướng dẫn, đào tạo.

Điều kiện cần và đủ cho một Viện Sư Phạm không hổ danh với bất cứ một Viện Sư Phạm nước nào trên thế giới là:

- 1) Có một bộ tham mưu thực tài, thực học: nghĩa là những tiến sĩ giáo dục và những người có thành tích giáo dục hiển nhiên với những tác phẩm giá trị đã ấn hành.
- 2.— Một thư viện giáo dục đầy đủ cho sinh viên tham khảo. (Điều này rất dễ khi ta đã có bộ tham mưu có thực tài, thực học, vì các vị đó sẽ biết những sách nào cần, những sách đó hiện có ở thư viện nào tại Saigon; còn những sách ta không có thì hoặc mua, hoặc xin trao đổi sách của mình với sách của các Đại học quốc tế, hoặc xin không cũng được).

Đó là con đường mà ông Giáo Dục phải đi để cứu vãn lấy ngành Sư Phạm, cái nôi của giáo dục, nếu quả ông Giáo Dục còn biết lo cho lũ hậu sinh.

Xin nói thêm: Có rất nhiều Đại Học lớn và danh tiếng của Mỹ chỉ khởi đầu bằng một trường Sư Phạm nhỏ nhoi, rồi cứ thế khuếch đại, khuếch đại lên. Tỉ như trường Đại Học Texas, Đại Học Columbia, Đại Học Florida... Thì đã bảo Sư Phạm là cái nôi của Giáo Dục mà lị!

CÁC BỘ GIÁO DỤC PHẢI CÓ TÁC PHONG!

Đó là câu nói cửa miệng của ông Trần văn Tấn. Hãy kiểm điểm tác phong của ông:

— Dưới thời ông tổng trưởng Trần hữu Thế, ông Tấn bắt đầu xuất thân sự nghiệp giáo dục của ông bằng chức Giám Đốc Nha Trung Học, ông bèn có thành tích đi khám tui các giám khảo. Nhà thơ Vũ Hoàng Chương đã ném sự vụ lệnh trước mặt ông và bỏ ra về.

— Năm 1966, dưới thời ông Tổng Trưởng Trần Ngọc Ninh, ông Tấn được yêu cầu ra một đề Toán trong dịp thi giải Trung Học Toàn Quốc. Năm đó thí sinh

làm đề toán của ông, đưa cao điểm nhất cũng còn dưới điểm trung bình 10/20 rất xa. Không phải vì đề ông ra quá sức thí sinh, hay vì thí sinh dốt, mà vì đề ông ra chấp nôi và câu thả. Ông không thử những con số trước, lại thiếu *enchainement* làm sao mà thí sinh làm nổi! Đề đó do chính ông đánh máy, còn lưu trên Nha, ông có thể tới lấy về và tự làm lấy, rồi với tác phong liêm khiết trí thức ông tự thẩm định giá trị.

— Ông Tấn đỗ tiến sĩ đệ tam cấp về Toán (ở Toulouse?) mà ngồi lù lù ở ngành Sư Phạm là ngành ông không có một tí chuyên môn nào (từ 1963 tới giờ.) Đức Không Tử nói: « Biết thì bảo là không biết, không biết thì bảo là không biết, đó là biết vậy. » Âu đó cũng là lời răn về sự liêm khiết trí thức. Xin ông Tấn với tác phong của nhà giáo dục tự thẩm định sự liêm khiết trí thức của ông ở điểm này.

— Ông Tấn kiêm nhiệm rất nhiều chức vụ, lãnh đạo rất nhiều ủy ban (1); những ủy ban đó chỉ có danh mà chẳng có thực, bởi rất nhiều ủy ban được thành lập dưới thời ông Tổng trưởng Lê Minh Liên mà chẳng họp bao giờ. Vậy ông lãnh đạo những ủy ban mà đó có lẽ chỉ để lấy có đi ngoại quốc họp hết hội nghị hoặc công du. Có điều chắc chắn là chưa bao giờ ông thốt một lời vàng ngọc cống hiến cho ngành giáo dục một chút thành quả ông đầu tư được trong những chuyến công du hay đi dự hội nghị đó. Ngược lại ông đã từng đại diện Bộ Giáo Dục đi dự hội nghị SEAMES (Tổ chức Tổng Trưởng Giáo Dục Đông Nam Á) và vì ông không sành về Anh ngữ dùng trong hội nghị này nên ông chẳng góp được một ý kiến nào, đến nỗi một nhân viên ban chấp hành SEAMES đã có lần phải nói với một người Việt Nam bằng một giọng rất tế nhị, rất Á Đông: « Từ lần sau xin quý quốc cử đi dự hội nghị những người thạo tiếng Anh một chút để chúng tôi học hỏi được ý kiến của quý quốc! »

Xin ông lấy tác phong trí thức tự kiểm điểm xem có phải mỗi lần mình xuất ngoại như vậy là chỉ cốt hưởng một dịp du hí, và tệ hại hơn nữa, một lần để danh... ngoại tệ. (Ông Tấn hiện đương họp hội nghị ở Hawaii bàn về ngành giáo dục các trường Cao Đẳng. Khi về Bộ thử hỏi xem ông ta đã phát biểu gì.)

Nhân vô thập toàn! Nếu xét ra quả ông có thiện chí về giáo dục, thì dù ông có tạt này hay tạt khác (hữu tài tất hữu tật) Con Ông nguyện cũng không động đến cái lông chân của ông. Nhưng sau bảy tám năm kiểm điểm hành vi của ông, Con Ông đành đau buồn mà xác nhận ông quả là phiến đá tối om ngăn chặn dòng tiến của ngành Giáo Dục đất nước, ông quả là phiến đá nội lực ngăn cản nứ cánh bay bổng của nền giáo dục đất nước! Than ôi!

Nay ông đã leo lên chức Phó Viện Trưởng Viện Đại Học Saigon. Hình như ông chưa hài lòng, ông muốn lên chức Viện Trưởng cơ. Với thành tích hoạt động như trên, với văn bằng Tiến sĩ đệ tam cấp (2), ông muốn ngồi chễm chễm ở ghế tuyệt đỉnh đó, bỏ ông cho nền Đại Học của thủ đô văn hóa này là cái chuồng xí của riêng ông? Sức mấy mà Thượng Nghị Viện bầu ông. Hay ông nhằm chức Viện Trưởng Sư Phạm sắp thành lập? Đại học Thủ đô ông đã không dùng làm chuồng xí được, thì cái nôi của Giáo Dục ông nở nào dùng làm chuồng xí ông ơi!

(1) Muốn biết rõ bằng danh sách chức tước của ông Tấn, xin đọc Con Ông hai số trước đây.

(2) Theo thứ tự giá trị: Thứ nhất là TIẾN SĨ QUỐC GIA (Docteur d'Etat); thứ nhì TIẾN SĨ ĐỆ TAM CẤP (Docteur 3e cycle); thứ ba là Tiến Sĩ Cao Đẳng (Docteur d'université).

BỐC MẢ

THỢ BỐC

DÂN SẼ LỘT GIÀY ĐẬP VÀO MẶT BÂY

Tháng 6-70 này, các Hội đồng Đô Thành, Tỉnh, Thị xã sẽ được bầu lại, trong khi cái Hội Đồng Đô Thành với bọn Nghị viên tranh ăn chia phe, chia nhóm đang chửi bới nhau đến độ mọi người còn chút liêm sỉ cũng phải bịt tai quay đi.

Từ sáu tháng nay, bọn nghị viên Đô thành chia làm 2 phe rõ rệt, một do Phó Thái Gia và lũ Thập, Nam đang nắm "chủ quyền", và một do Nguyễn quý Bảo cùng công ty Dầu, Duyên, Bình Ngô v.v... Hai phe mở ra những cuộc đấu võ mồm, võ tay ác liệt. Bọn Gia, Thập chửi bọn Bình, Ngô, Bảo là bọn ăn quýt tiền chánh phủ trong kỳ tranh cử 67. Bọn Bảo, Bình chửi lại bọn Gia, Thập là tham nhũng, ăn cắp v.v. Lý do khiến hai phe tranh chấp là chỉ tại mấy cái ghế chủ tịch, phó chủ tịch, tổng thư ký của cái Hội Đồng tranh ăn vậy. Đường như nhiều Nghị Viên chỉ muốn chớp được những cái ghế đó, vì có ghế là có tiền, có kẻ đã đưa ra một minh chứng hùng hồn là trước khi Phó Thái Gia lên làm chủ tịch, Gia chỉ có một căn nhà chệt và một cái xe simca 8 cọc cách, vậy mà sau khi làm chủ tịch được ít lâu, họ Phó đã phá cái nhà chệt, xây lên cái nhà lầu năm tầng, và thay cái xe cọc cách bằng cái xe Meca ser det bóng loáng. Minh chứng thứ hai là nghị ngưng Nguyễn văn Phần trước khi làm nghị viên, vợ còn đi bán cà phê túi ở đường Yên Đổ, nay cũng có nhà cao, cửa rộng. Mọi người đều ngạc nhiên vì làm nghị viên là làm kẻ vác ngà voi, Nghị Viên không có lương, vậy mà không hiểu tại sao các ông Nghị lại giàu quá thế? Và thợ Bốc nhắc lại nguyên nhân sự tranh chấp giữa hai phe là vì các cái ghế văn phòng để ra bạc.

Nay chỉ còn vài tháng nữa là bầu lại các Hội Đồng, tuy chưa có sắc luật chính thức, nhưng nhìn vào các danh sách bọn rắp ranh ra tranh cử tại Đô Thành, người ta thấy đa số là bọn con buôn giàu sụ từng nđi danh là buôn bán chớ đen xi măng, sắt, vải vóc, đường sữa v.v... Bọn con buôn này đang tung tiền ra vận động ngầm, và đôi khi phát pháo chạy đua, là chúng mang phèng la đi khoe thành tích yêu nước thương dân để xin phiếu. Hỡi bọn con buôn đầu cơ chó đẻ, đang làm le ra tranh cử, hỡi bọn chánh khách đón gió, thời cơ đang làm le ra tranh cử với mũi mao cán đại, và mặt nạ giả nhân giả nghĩa, ta bảo cho bây biết dân không có ngu đâu, dân thay vì cho bây phiếu sẽ lột giày, lột váy đập vào mặt bọn bây đó!

MỘT ĐÒN «BÓP ĐẾ» QUÁ ÁC CỦA NHÀ NƯỚC VỚI CÁC ÔNG NGHỊ BA NIÊN

Dự luật bầu lại một nửa Thượng Nghị viện của Hành Pháp mới đưa ra, nếu được chấp thuận chắc sẽ làm nhiều anh buồn, và buồn nhất là những Nghị sĩ bị rút thăm ra để tranh cử trở lại. Lý do khiến quý vị Nghị Sĩ buồn là vì trong đó có một điều khoản quy định những dân cư nào trước đây không hội đủ số thăm tối thiểu, không bồi hoàn công quỹ sẽ không được ra tranh cử lại. Nhìn vào Thượng Viện thì tất cả 6 liên danh đặc cử năm 67, chỉ có 1 liên danh của Nghị sĩ Trần văn Đôn

không phải đến tiền, còn 5 liên danh kia đều phải đến tiền hết, nhưng cả 5 liên danh Nguyễn văn Huyền (chủ tịch T.V.) Nguyễn gia Hiến, Trần văn Lãm, Huỳnh văn Cao, Nguyễn ngọc Kỳ chẳng liên danh nào chịu số tiền ra trả cả, do đó cả 5 liên danh kể cả cụ Chủ tịch Thượng viện Nguyễn văn Huyền kỳ này cũng bị cấm tranh cử! Nhưng Hành pháp có thể xính xái, cho mọi Nghị sĩ ra tranh cử, nếu đóng đủ số tiền bồi hoàn còn thiếu trước đây. Nghị tới số tiền phải bồi hoàn gần 4 triệu bạc, rồi tiền ký quỹ 1 triệu rưỡi, tiền thuê cán bộ vận động tranh cử ít ra gần năm, mười triệu nữa mà thốt ngọc hành lên cò, mà ra đã chắc gì ăn. Kề ngón đòn của Hành pháp hơi ác, ác có lẽ vì Hành pháp hơi rét, nên "ta pi" luôn, anh nghị nào muốn lên (suốt) Thượng thì gồng mình mà vào. Kề ra Hành Pháp cũng rét thực, vì những Nghị sĩ ra tranh cử lại kỳ này toàn là thứ Nghị cứng đầu, đối lập, mà thuộc «sò» của hãng Opv do ông Nguyễn Cao Thăng làm chủ đã thử bao nhiêu lần cũng không kiến hiệu chút nào. Do đó nếu không ra tay đánh chặn ngay, thì mấy cái cò cứng đó, mấy cái miệng đó, hồ hồ nhân danh đối lập mà quạt mình, thì mình cũng hết đở.

Ngón đòn tung ra đã có kết quả ngay, cụ Huyền đã nói với một số bạn thân là cụ không ra nữa vì không có tiền, ông Nghị sáng nhất Thượng viện là ông Nghị Sách cũng lắc đầu, và Nghị Nhuận vua kẹo, đã xin giờ tay hàng trước, cậu nói cậu về lái xe taxi kiếm ăn, còn ông Nghị Hiến và Anh thì đã có chỗ chỉ địa và bắt áp phe chồn quân dịch bảo lãnh cho xuất ngoại. Ông Nghị Đôn cũng sang Pháp bán ít đất, ít nhà lấy tiền về tranh cử, và ông Nghị Đình tính bán nhà in và... hồi còn đương thời hết ra lửa, nếu không đủ ông cầm luôn cả tờ báo của ông để hùn vốn với ông Đôn. Riêng ông Huỳnh văn Cao thì về xin Tổng Thống...

CÓ THỂ LỰC NGOẠI QUỐC NHƯNG TAY VÔ CUỘC TRANH CỬ TỔNG THỐNG VNCH NĂM 1971?

Từ mấy tuần nay, đã có một vài nguồn tin liên quan tới cuộc tranh cử Tổng Thống VNCH vào năm 1971.

Theo những nguồn tin đó thì một nhân vật nguyên là Cựu Chủ Tịch Quốc Hội thời Đệ Nhất Cộng Hòa sẽ ra tranh cử chức vụ Tổng Thống vào năm 1971 hoặc ít ra cũng đứng cùng liên danh với một nhân vật khác trong chức vụ Phó Tổng Thống.

Nhân vật trên đang được một số ngoại kiều người Pháp ở Saigon ủng hộ và yểm trợ mạnh mẽ bằng những phương tiện tài chánh quan trọng phát xuất từ một cơ sở kỹ nghệ L'UCIA, có dính dấp tới việc buôn bán, nhập cảng một loại xe của Nhật.

Nguồn tin trên cũng cho biết rằng một tổ chức chánh trị quan trọng, dường như Mặt Trận... nào đó đã làm trung gian để những ngoại kiều kia sử dụng phương tiện tài chánh, cán bộ — trong số có một cựu công chức hạng bự của Bộ Kinh Tế? và một vài nhân vật khác quen mặt — móc nối với guồng máy Kinh Tế đường Gia Long và các tổ chức, nhân vật khác nằm ngay trong chánh quyền hiện nay để thực hiện âm mưu (!)

Và nhân vật được đưa ra tranh cử lại cũng là một trong số những quan-trì-viên quan trọng của cơ sở thương mại nọ do ngoại Kiều chủ trương.

Người ta tự hỏi rằng có phải đây là một tổ-chức kinh-tài thuần-túy, hay là một âm-mưu chánh-trị có liên-quan tới chủ-trương, đường lối của giới tài-phiệt Pháp vẫn muốn đưa VN vào con đường trung-lập

theo kiểu Phú-lãng-Sa để bảo vệ quyền lợi và ảnh hưởng của người Pháp ở xứ này?

Hãy kiểm điểm thành tích, quá trình của từng nhân vật từng tổ chức và những sự "ngộ ngộ" ở khắp các lãnh vực thì rồi trước sau cũng tìm ra được nguyên nhân.

Có điều việc chuẩn bị phương tiện và nhân sự ngay từ đầu năm 1970 để nhắm vào năm 1971 kể ra cũng đã khá «nhìn xa, lo sớm» lắm vậy!

NGÀY DÀI NHẤT CỦA CỤ LƯƠNG

Tại phiên họp lưỡng viện Quốc Hội, cụ Nguyễn bá Lương đã bị chính các dân biểu sát xà phòng hơi kỹ, khiến sắc diện của cụ Lương biến đổi lúc đỏ, lúc xanh, lúc tím lịm như sắc da của con cắc kè thay đổi theo vị trí chỗ nó núp. Các ký giả gọi khuôn mặt cụ Lương hôm ấy là khuôn mặt cắc kè.

Kề sát xà phòng hôm ấy là ông Dân Biểu Hồ Ngọc Nhuận, ông Nhuận đã chiếu Hiến Pháp để đòi đày ông Lương khỏi cái ghế chủ tọa, ngồi ngang hàng với cụ Huyền để tránh những ám ảnh, đe dọa cho các người dân cử mà cụ là hiện thân. Ông Dân Biểu Phạm Tấn Nho chê cụ là gỗ đá, khiếp nhược, tron hèn không dám bênh vực đồng viện của mình. Ông Huỳnh ngọc Anh đã mỉa mai "thừa chức vụ chủ tịch Hạ viện" thay vì thừa cụ Chủ tịch Hạ viện — Dân Biểu Hồ hữu Tường đã dồn cụ Lương vào chân tường khi chiếu Hiến Pháp yêu cầu cụ Lương ký giấy yêu cầu Hành Pháp ngưng truy tố, giam cầm Dân Biểu Trần ngọc Châu.

Trước những mũi dùi quá sắc, quá nhọn đâm thẳng vào tim làm cụ Lương chỉ còn có nước ngồi đó mà chịu trận chỉ tiếc cụ Lương không biết độn thổ như Đâu nhất Hồ, nếu không cụ đã độn thổ mà đi luôn. Tội nghiệp cho cụ Lương ngày 28-2-70 đúng là ngày dài nhất của cuộc đời cụ, ngày mà cụ phải chịu cảnh thân bại danh liệt.

HAI CÁI «GÂN GÀ» MÀ HÀNH PHÁP ĐANG NHAI

Ông Nghị Trần văn Đôn vừa mới về nước, ông có vẻ mừng khi thấy nhà nước đang gặm phải hai cái «gân gà». Cái gân thứ nhất là vụ Quốc Hội tố hết lảng chính phủ trong vụ bắt giam Trần ngọc Châu bằng bạo lực, đồng thời các đảng viên đảng dùi cu đánh tan «hàng trăm sư đoàn» tức là đánh học máu mồm, đồn máu mũi mấy trăm thẳng nhà báo trong nước và ngoại quốc. Cái gân thứ hai là vụ toàn thể dân nhà báo cùng đứng dậy quất anh Tổng đốc trong vụ tăng giá giấy in báo tối tăm mây mặt. Cả hai vụ đều gây chấn động dư luận trong và ngoài nước.

Ông nghị Đôn mừng là phải, vì tâm lý kẻ đối lập bao giờ chẳng muốn cho kẻ thù của mình, nhất là kẻ thù đó có quyền nhúm mình nếu mình có nói bậy sau khi hết cái quyền bắt khả phải khốn nạn, khốn khổ, phải đẻ ra máu, và ông Nghị Đôn còn «cầu nguyện» cho nhà nước vấp té nhiều cú đau nữa, có thể ông Đôn sẽ chỉ đường cho ông Vòng a Sáng làm lãnh tụ cuộc đấu tranh «đòi quyền tự trị của người Nùng» vì ông Nghị Vòng a Sáng là đồng bào Việt gốc Nùng, tiếp đó ông sẽ họp khối để «đón tiếp» ông nhà nước vài đôn ngoại mục khác, chưa biết đó là những đôn gì, nhưng chắc là không phải những đôn yếm công lực.

NÓI ĐẾN :

SÁCH
NÊN NGHĨ NGAY MỘT ĐỊA CHỈ TIN CẬY
NHÀ SÁCH

KHAI TRÍ

62 Đại Lộ Lê Lợi Saigon Đ.T. : 20.348

Phát hành
ĐẦY ĐỦ BÁO, SÁCH, VIỆT VÀ NGOẠI NGỮ

Đã thấy XUÂN 79

THÌ RA : «PHỞ 79»

Nơi hẹn hò của khách sành ăn

ĐẶC ĐIỂM : Giá Bình Dân lại Lịch Sự

Danh tiếng trên 20 năm :

— Tận tâm phục vụ khách hàng

PHỞ 79 Võ Tánh Saigon

★ Uống thuốc bổ TRƯỜNG XUÂN

ETERNA

(HỘP 18 ỚNG)

— TRÈ LÂU — KHOẺ MẠNH — YÊU ĐỜI —
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

GASTER

Chuyên Trị : ĐAU BAO TỬ — Ợ CHUA — ĂN KHÔNG TIÊU — ĐẦY HƠI — SINH BỤNG
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

BỌN CON ONG ĐÃ BẮT ĐẦU CHÁN... THẤY MẸ!

TIN... ĐỘC

★ HOÀNG NHAM Thâu lượm

Đánh một hơi... 3 thẳng... ký giả

SÈ GHÈNH: Theo tin các nhật báo thì ngành Cảnh Sát QG vừa lại được một chuyện rất oanh liệt.

Trong cuộc vây bắt Trần Ngọc Châu, các vị Cảnh Sát dưới quyền chỉ huy can trường của ông cò quận 1, đã anh dũng xông lên đánh một hơi 3 ký giả. Một ký giả

Đại Hàn bị đánh ngất ngư, và đã bị đập bẻ hết dụng cụ hành nghề.

Thành tích thật là vẻ vang. Sau đó, các ông Cảnh Sát mới thừa thắng xông lên bắt Trần Ngọc Châu.

Cảnh Sát là bạn dân, nên cần phải tra oai như thế dân nó mới nể.

Thế mà trước đây, mấy ông Trưởng Chi CSQG Gia Định vì khiêm nhượng, đã kêu rằng ngành Cảnh Sát bị bôi nhọ, nhân vụ 1 Trưởng Chi CSQG bị 1 ông Quận bắt nhốt chơi.

Bọn nhà báo ngu, cứ tưởng thật, lại lên tiếng bênh vực Cảnh Sát.

- ★ VIẾT LÁCH NHAM NHỎ, CHỮI XIÊN CHỮI XÉO THÌ CŨNG LÀ NHẦM ĐÁNH THỨC CÁI « TÍ TI LƯƠNG TRI » THIÊN HẠ TÌNH GIÁC.
- ★ ĐÁNH ÔNG TỔNG NGỌC THẾ NÀY THÌ NHƯ ĐÁNH BỊ BÔNG.

SÈ GHÈNH.— Theo tin chính thức, bọn nhà báo đã bầu xong ủy ban tranh đấu, ủy ban này đã khởi sự cuộc tranh đấu đợt một, sau khi mưu toan mở một cuộc « đánh võ mồm » của U.B đã bị phủ TT khước từ.

Bọn nhà báo biểu diễn pha thứ nhất: Cạo trọc, nhưng chỉ mới có mấy thẳng lem nhem cạo. Ông chủ tịch chưa cạo. Sự rằng nếu cạo trọc, lỡ đối phương lại bắt ngờ chịu đàm phán, lúc đó đi « đội nghíp » với cái đầu trọc thì hơi kỳ.

Vẫn theo tin trên, đợt hai, bọn nhà báo sẽ có thêm 1 lô đầu trọc. Lần này có cả phái nữ và các nhật báo lẫn tuần báo sẽ nhất tề đình bản vô hạn định. Cũng xôm tụ

Về phía nhà nước, ông Tổng Ngọc tuyên bố, vì không phải là con nít, nên nhất định không rút.

Ông Tổng lại còn lên cả ti vi để giải thích. Trông mặt ông trên màn ảnh nhỏ thật là đẹp: môi vẫn mỏng trắn vẫn bóng, rất đẹp. Da mặt trông lại hơi... dày, như da mặt của Nhạc Bất Quần. Luyện được môn võ công này, bỏ thẳng nào mà chơi lại ông cho nôi.

Có người bảo rằng ông Tổng đang đóng vai «búc ê nứt xe» chả biết có đúng không.

Hôm nay báo Con Ong ra, cũng là ngày cuộc đình bản 3 ngày của các nhật báo chấm dứt. Chưa biết các đồng nghiệp sẽ «mời» như gì về ngài Tổng.

Riêng bọn Con Ong, chán quá. Viết lách nham nhỏ, dù sao, cũng vẫn phải nhầm những kẻ còn tí ti hiểu biết và liêm sỉ. Chửi xiên chửi xéo cũng là hy vọng đánh thức cái tí ti liêm sỉ đó tỉnh giấc.

Chứ đánh vào chỗ không có liêm sỉ, chán thấy mẹ. Thà mang bị bông ra mà đánh còn hơn.

LỘN MỀ

TIẾP TAY TIỀN TUYẾN

Nhật báo Tiền Tuyến — gồm những cây... « nhuyễn sách phán quan bút » giống như nhuyễn sách chùy — vừa mở một « chiến dịch phản kháng của khối thâm lặng ». Đó là chiến dịch nhằm đánh vào mặt lưng gian thương, bọn đầu cơ tích trữ, bọn « móc túi » dân tiêu thụ v.v...

Tuần lễ đầu, chiến dịch mở cuộc hành quân đánh thốc vào mặt khu của bọn đầu giữ xe chuyên lấy quá giá.

Nên lắm. Có nhiều tên nhà thầu giữ xe rất khôn nạn. Giá chính thức 3đ, chúng nó chém 10đ; giá chính thức 5đ, chúng nó chém 20 choạc, chém vô tội vạ. Mẹ kiếp! cứ như là con cháu ông... đội Phước. Rõ ràng là bọn móc túi công khai.

Có điều « hay ho » là chúng nó móc túi dân ngay trước mắt ông Đô Trưởng, trước mặt các vị bạn của dân, tục gọi là thầy... Phú lít.

Thời buổi kiểm ước, mí lại nhờ ơn ngài Tổng Ngọc tăng thuế xoắn xoay.

Tuy nhiên

kiếm « giấy lộn » không phải là dễ. Thì tại sao giới tiêu thụ lại chịu để bị móc túi ngon lành như vậy?

Không riêng gì bọn đầu giữ xe. Tất cả những giới cung cấp mọi khoản dịch vụ cho dân tiêu thụ trong xã hội này, hề gì trở móc túi, là ta phải đánh học máu mồm chúng nó ra. Có thể, may ra xã hội mới khá được.

Cho nên, bọn Con Ong sẵn sàng ủng hộ « chiến dịch phản kháng » của báo Tiền Tuyến.

Hồi 40 ngàn độc giả chính thức, và 60 ngàn độc giả xem cộp báo Con Ong, hãy tay chay bọn giữ xe quá giá.

YKCO

ĐỀ TẾ THẦN

Trong lịch sử báo chí Anam ta, chưa bao giờ người ta được thấy có một cuộc «đình bản» toàn diện như kỳ này.

Tất cả nhật báo Việt ngữ và cả Hoa ngữ đã đồng loạt tự ý đóng cửa 3 ngày để phản đối nghị định tăng giá giấy báo do ông Tổng Ngọc ký. Một số ký giả đã cạo trọc để phản đối, sẽ còn nhiều ký giả... cả nữ ký giả — chủ báo sẽ cạo trọc, khi cuộc đấu tranh đợt 2 được phát động.

Nghe nói chủ tịch các nghiệp đoàn và hiệp hội báo chí cũng sẽ xuống tóc. Rồi anh em ấn công, anh em phát hành v.v... cũng gọt đầu luôn. Nếu đúng như vậy, thì phen này cả làng báo sẽ thành nhà sư hết tội, các tòa báo sẽ thành nhà chùa.

Chỉ khác một điều là trong các «ngôi chùa» này sẽ không có tiếng tụng kinh gõ mõ, mà chỉ toàn tiếng... chửi thề.

Bọn nhà báo vốn thói mồm. Kể nào vô phước bị chúng nó chửi, sẽ... sâu quàng mà chết.

Nói bỏ sông bỏ biển, lỡ ông Tổng Kinh có sâu quàng mà đi một đường sơ mi gỗ, dân chúng chắc chẳng ai thương. Chỉ có bọn Con Ong và những thẳng viết lách nham nhỏ luyện tiếc. Vì sẽ mất mẹ nó nguồn đề tài phong phú.

Riêng bọn Con Ong còn thương ông Tổng vì một lý khác: ông mang thân làm... « đề tế thần » chết thật là uổng! Trừ phi ông muốn « cố đấm ăn xôi » thì lại là chuyện khác.

Phiên tòa lịch sử nhanh như gió

SÈ GHÈNH.— Sáng 25-2 Tòa mặt trận đã nhóm họp ở Bến Bạch Đằng để xử hai D.B Trần Ngọc Châu và Hoàng Hồ.

Đây là 1 phiên tòa... lịch sử vì có nhiều điểm khác với các phiên tòa... không lịch sử. Ấn định 9 giờ khai mạc phiên tòa, nhưng 8 giờ đã bắt đầu xử. Dân nhà báo nhiều thẳng chạy toé khói vẫn bị trể. Có thẳng nhờ tàu.

Phiên xử kéo dài đúng 60 phút. Luận tội 30 phút, nghị án 30 phút.

Hai luật sư biện hộ cho 2 bị can, người thì tới vào lúc 8g30, người thì gần 9g mới tới.

9 giờ, Tòa ra tuyên án: Châu, 20 năm khổ sai, Hồ, tử hình. Lúc đó LS Huyền mới lên xin nạp đơn khước biện. Đội Tòa tuyên án rồi mới nộp khước biện, thì cũng giống như đội bệnh nhân nghèo rồi mới đi mua thuốc cho nên tòa đã « mờ-LS ra chỗ khác chơi ».

Trong phiên tòa, ông UVCP cho rằng bị can Châu đã quả tang phạm pháp. Quả tang phạm pháp là... bị bắt tại trận. Thế mà tòa lại xử, khi bị can ở ... « ngoài trận ».

Tin Chó Dại

SÈ GHÈNH.— Phòng Thú y và Mục Súc Đô Thành tuần qua đã phát hiện một trường hợp chó dại trong khi khám 8 con chó cắn người tại Đ.T. Cơ quan liên hệ đã bắt 63 chó chạy rong, chích ngừa 88 con khác, và giết bỏ 21 con vô chủ. Phòng Thú y và Mục Súc Đ.T không cho biết là họ có định lùng bắt và giết những con chó... sủa bậy hay không.

Tuy nhiên, theo giới hay đi phát phơ ở công trường Lam Sơn, thì... ông cần phải cẩn thận. Nếu có gặp các nhân viên phong Thú y và mục súc Đ.T thì nên tránh đi.

Tránh các nhân viên... bắt chó, chẳng xấu mặt nào.

BÀ DB THU MẮT CẢ 2 SÉNG nhưng vẫn còn khẩu thứ 3

ĐỂ « RÈ ĐỆC » Ở NHÀ, LÂU LÂU MỚI XÀI

SÈ GHÈNH.— Trong vụ xô xát khi nhân viên công lực tới HV bắt Trần Ngọc Châu, nữ DB Kiều Mộng Thu đã bị mất súng. Súng đã lên đạn sẵn.

Không phải mất 1, mà mất những 2. Một mình mà xài tới 2 súng thì... mệt lắm. Bà đã nhờ nhân viên an ninh HV đi tìm. Anh em nhân viên An ninh HV đã phải chạy đôn đáo đi tìm, rất vất vả. Nhưng không thấy.

Cuối cùng người ta chỉ «phát giác» ra 1 trong 2 khẩu súng mà bà Thu khai mất.

Nhưng anh em an ninh HV không đủ thâm quyền để

lấy khẩu súng này về. Vì nó được cất ở trong... khám Chí Hòa.

Bà Thu khóc ngất, đập đầu vào thành xe toan tự tử. May có DB Nguyễn Hữu Chung vội xốc nách bế bà Thu lên xe và chở đi... an ủi. Tình đồng viện thật là thấm thiết.

Ai trông cũng khen là đẹp đôi.. Thì ra ở HV nhiều súng thật. Lại toàn súng đã lên đạn sẵn.

Giới săn tin HV cho biết, dù không có ông Chung' bà Thu vẫn còn khẩu súng thứ ba để «rè đệc» ở nhà.

NOC ĐỘC

HẾT hay CÒN, THÔI hay NỮA ?

Chuyện gì rồi cũng phải đi đến hồi kết.

Vụ án ba bị cáo — Hồ — Châu — Trúc — tuy đã có sự trời sut và sôi động nhiều nhưng cũng dần dần xẹp và bây giờ, hôm nay đây đã chấm dứt với tất cả thất tình hi vọng ai ai ở lạc đục và dĩ nhiên với đầy đủ những gì phải có, tất cả của một vụ án.

Nội vụ sẽ được... ngủ đi mộng bình thường trong vòng tay lịch sử tư pháp hay lại sẽ là một tiền án lệ ?

Có ai là nhà tiên tri không nhỉ ?

Khởi đầu của sự trời sut và cũng là nguyên nhân của những sôi động là cái thủ tục — ôi, thủ tục, mi là... ai mà rắc rối lắm chuyện vậy — làm sao và làm thế nào để truy tố, giải giao thủ phạm cho Hành Pháp. Ở đây tưởng cũng nên cười lên một phát cho thành tri nghiêng đô là các cụ ở Quốc hội, cụ nào cụ nấy đều có một đồng luật lệ — tức là tên húy của thủ tục — ở trong túi thế mà cũng phải loay hoay tìm kiếm.

Lấy đồ ở trong túi ra cũng khó vậy thay! Ai bảo là dễ hẳn đã có một sự sai lầm cần phải... tu chính.

Hay là ở trong túi có lần tiên ? Hay là miệng túi đã bị niêm phong, bị đóng nút kỹ quá ?

Nhưng rồi những thủ tục này cũng qua đi và những tưởng thế là xong nào ngờ lại có những thủ tục khác lòi ra, lại một phen nữa vất vả. Nhưng may thay đã có rất nhiều vị chịu dẫn thân lo việc chung — xin đừng ai tưởng cha chung không ai khóc mà làm nữa — nên mọi việc đã có kết quả như ý muốn, không phải phiền hà nhờ vả đến TCPV.

Diễn biến tiếp theo là bị cáo Trúc được tạm thời gác sang một bên chờ hạ hồi phân giải.

Người bị quan cũng như kẻ lạc quan đều tưởng rằng vụ này sẽ đầu voi đuôi chuột, ba trâu không được bát nước sáo. Và mỗi phe đều

ĐIỀU CHỈNH

Về Văn Bàng của ông Trần Văn Tấn nói ở trang 2 Con Ông xin được điều chỉnh lại: Ông Tấn đỗ: Tiến Sĩ Đệ Tam Cấp Toán ở Đại Học Đường Toulouse năm 1959.

Và Tiến Sĩ Khoa Học — Toán ở Paris năm 1963 (Dr. ès-Sciences Math).

có một ý định riêng, kẻ gõ, người buộc. Thế là cái thủ tục lại được lòi cò ra. Kẻ tám lạng, người nửa cân. Bên này bảo bên kia làm, bên kia bảo bên này làm. Cuộc đối thoại thế là trở nên gay cấn và sôi nổi. Kết quả là hai ba bản kiến nghị được chào đời, nhiều lời tuyên bố làm cảm cũng như gay gắt được tung ra. Báo chí khoái quá khai thác tận tình. Do đó, bởi đó, vì thế người dân cũng được một phen thỏa chí tò mò. Có người ưu thời mãn thế bèn lấy vậy làm một sự xét lại để rút kinh... nguyệt cho các cuộc bầu cử về sau.

Và cuối cùng hành pháp đã cả thắng về vang với rất nhiều vị lập pháp hỗ trợ: Các bị cáo nhất định định bị truy tố mặc cho những thủ tục rườm rà khác còn liên quan — bất khả xâm phạm.

Cuối cùng, một lần nữa Hành Pháp lại được toại ý: Những người bị truy tố, ngày 25-2-70 tòa án đã kết tội hai bị can Hồ-Châu, người khổ sai kẻ tử hình đúng theo CON ĐƯỜNG Tự do và CON ĐƯỜNG Công Lý.

Trường hợp hai bị can tội nhân này tưởng cũng nên nói đến đôi lời để đồng bào cả nước tưởng tượng, nhưng No Comment

Cả hai bị can đều là những nhà trình thám. Ông Hoàng Hồ là thám tử lý thuyết, ông Trần Ngọc Châu là thám tử « thực hành ». Hai người bị kết tội gần giống nhau—Chứ không phải giống nhau, nhưng lại xử chung một tòa và cùng một lúc — và éo le thay là cả hai cùng cho là mình bị oan, bị xuyên tạc, bị áp bức, nhưng cả hai chẳng một ai trở được tài tìm ra thủ phạm cả. Chẳng hiểu nghề riêng của các ông còn yếu hay là chẳng qua cũng chỉ tại định mệnh đã an bài: Sinh nghề tử nghiệp. Hay là còn những uẩn khúc nào khác. Rất mong, sau này hoặc chính các ông, hoặc là có một Báo Công táit thể làm cho trắng đen, chính tà được minh bạch hầu các đưng can khỏi ảm ức và miệng thế gian cũng tắc ký ngôn lộ, không bàn ra tán vào, thêm mắm thêm muối được.

Tóm lại, dù sao thì phần chính của vụ án cũng coi như đã xong, chỉ còn phần phụ, phần liên quan của nội vụ là đang rắc rối và có mùi rắc

rối lớn là đang khác. (vụ án Trần Ngọc Châu được

xử lại 4.3.70).

Theo tin ngày 28-2-70 thì quả thực phần phụ, phần liên quan của vụ án Hồ, Châu, hay đúng ra là vụ ông Châu đang sôi nổi gay cấn và cũng sẽ có rất nhiều triển vọng có nhiều chữ ký với rất nhiều thủ tục được viện dẫn.

Rất tiếc kẻ hèn này không phải là Lốc Cốc Tử đề mà tiên tri một phát xem sao. Tuy nhiên cũng nhắm mắt rờ mu giẹo quẻ một phen, dù có bói nhầm thì cũng coi như một sự qua sông đấm đò, mình vẫn là ta, chứ đâu có

ta là chính khứa mà sợ.

Và, quẻ nói rằng: Ít ra cũng có một ủy ban được thành lập để làm cái việc gọi là điều tra và những chữ ký và những lời tuyên bố nhưng sẽ thiếu những bản kiến nghị hoặc nếu có thì những chữ ký trong đó cũng sẽ nắn nót cho đẹp hơn hoặc cũng giả thì cũng phải đắt giá hơn — Thời buổi Kiềm Ước mà, cái gì chẳng quý như kim, như ngọc.

Tuy nhiên, muốn biết vẫn mong ra sao xin đón chờ hồi sau phân giải.

Gãi HANG

« Ngồi buồn gãi hang dài lẫn tẩn »

(Thơ Trần Văn Hương)

Cuộc tuyệt thực nặng phần trình diễn

NGƯỜI HÙNG CỦA CHẾ ĐỘ ĐỆ NHỊ CỘNG HÒA

Trong 6 kíp nhà nước, 6 kíp thứ ba của ba năm Cộng Hòa đệ nhị, người nổi bật nhất, sáng nhất là ông Tổng Kinh Tế Phạm Kim Ngọc. Ông Ngọc là một người « anh hùng » từ trong hang tối nhẩy ra sân khấu chính trị. Và để tránh cái mặc cảm ấy Ông Ngọc phải làm một cái gì cho cả nước biết ông « dám một cái gì » bất kể cái đó có lợi hay có hại cho Quốc gia, cho dân tộc, ông Ngọc quả đã thuộc một danh ngôn của người xưa: « Nếu không lưu danh vạn cổ, thì cũng lưu xú vạn niên » để tiếng thơm, hay để tiếng thối đều là có tiếng cả! Nhưng để tiếng thơm bây giờ thấy khó quá, vì thời này đâu phải là thời mà thiên lương con người sáng vàng vạc như trăng, như sao. Thiên lương con người bây giờ nó đen như mồm chó cả rồi, đen vì đô la, đen vì giấy năm trăm, đen vì Vàng, vì Ngọc, nên ông Phạm Kim Ngọc bèn tác lược một cái, và ông đã để lại cho đời một tiếng không thơm cho riêng ông, và để lại một vết đen cho nền Cộng Hòa Đệ Nhị, cái vết đen đó là cái Nghị định 1569 tăng thuế Kiềm Ước, một Nghị định KHÔNG CÓ CĂN BẢN PHÁP LÝ, bắt toàn dân đang sống dưới một chế độ TRỌNG HIẾN TRỌNG PHÁP phải è cò ra đóng thuế. Toàn dân đóng thuế theo một nghị định bất hợp pháp, toàn dân đều cay, nhưng có cay cũng ráng ngậm bồ hòn làm ngọt vì dân có tinh thần trọng pháp, nên dân không thể xuống đường kéo tới Bộ Kinh Tế để phản đối một nghị định bất hợp pháp được.

Sau cú kiềm ước đó, nhà Kinh Tế Phạm Kim Ngọc nổi danh ngay, ông đã rũ bỏ hoàn toàn được cái mặc cảm người trong hang tối được moi ra. Để có thể tiếp tục nổi danh tiếp tục để báo chí nhắc nhở đến mình theo « triết lý mới », báo chí chửi mình cũng làm cho nhiều người biết đến mình, nên không e ngại gì cả, ông Phạm Kim Ngọc chơi ngay một cú đĩa rạch vào giữa mặt báo chí: Tăng giá giấy in báo lên gần 100%. Ông có biết rằng vụ tăng giá giấy nó sẽ ảnh hưởng giầu chuyên và làm cho lũ trẻ nít Giao Chỉ con nhà nghèo sẽ phải chịu cảnh thất học? Quả nhiên ông Ngọc bị chửi, nhưng chửi là « mắc bẫy » ông rồi, là đã tạo cho ông một danh hiệu mà ông hằng ao ước « Người hùng của chế độ Đệ Nhị Cộng Hòa ».

Bất thần vào lúc 11 giờ ngày 3-3-1970 hai Dân Biểu Nguyễn Ngọc Nghĩa (hỗn danh Dân Biểu Trương Châm) và Dân biểu Phạm Tấn Nho đã xuất hiện tại tòa nhà Hát Bội tức Quốc Hội để làm một phát tuyệt thực 48 giờ để gọi là « phản đối Hành Pháp đã cho biểu tình đột nhập Hạ Viện và nhân viên công lực vũ trang xâm nhập tòa nhà Lập Pháp đánh đập tàn nhẫn D.B. Cộng Sản kiêm XIA.

Cả hai Dân Biểu Nghĩa và Nho đã làm 1 phát hết như mấy nhà sư Khò Me nằm vạ trước dinh Độc Lập mới gần đây.

Trông hai ông ngồi trước Tiền đình Hạ Viện... ngồi lý ăn vạ đôi thả DB Trần Ngọc Châu thiếu ý nghĩa chân chính của nó. Trong bộ đồ lớn cà vạt, trước mặt để tấm bảng có viết những chữ thật đao to búa lớn như:

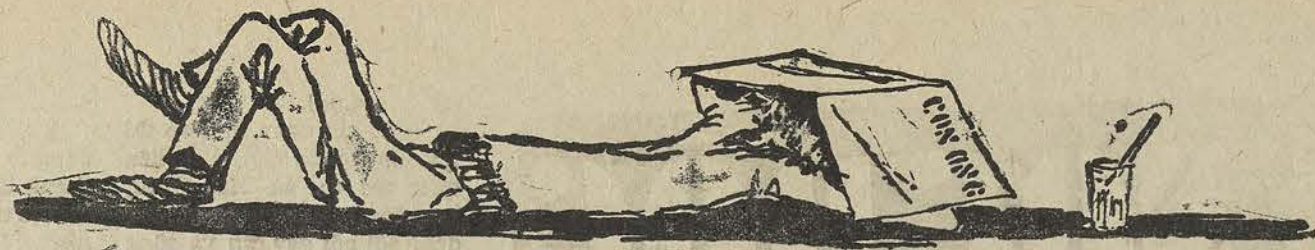
Chúng tôi quyết định thực hiện một cuộc tuyệt thực tại trụ sở « Hát Bội » Hạ viện 48 giờ để cực lực phản đối Hành Pháp đã chà đạp Hiến Pháp, chà đạp Quốc Hội và bóp chết Báo Chí. Nào là đòi hội nghị Liên Hiệp Nghị Sĩ Quốc Tế nhóm họp tại MONACO vào cuối tháng 3-1970 hãy tỏ thái độ tương xứng về việc Hạ viện VNCH bị đập phá, vũ trang xâm nhập Dân Biểu (Trần Ngọc Châu) bị đánh đập như một con vật (nguyên văn).

Hai D.B. Nghĩa và Nho còn đòi chính quyền phải trả ngay D.B. Trần Ngọc Châu về cho Hạ Viện (mẹ kiếp muốn loạn à!) và Hành Pháp phải chịu trách nhiệm trước lịch sử và nhân dân về hành động nói trên.

Hai ông này lại còn vì báo chí nên tuyệt thực, và đòi đầu hồi ngay tức khắc nghị định tăng giá giấy báo (trước lúc hai D.B. trên ngồi lì tại trụ sở để tuyệt thực thì những người lãnh đạo đã hứa với Ủy Ban Tranh Đấu đầu hồi Nghị định

và vẫn giữ giá giấy in báo như cũ) nhưng có một điều 2 vị D.B. Nho và Nghĩa đã quên tranh đấu cho những anh em kỹ giả trong và ngoài nước cũng đã chính vì các ông mà họ đã bị những nhân viên công lực đánh đập toi bời hoa lá

thành cuộc tuyệt thực của quý vị quả là hãy còn thiếu sót, và có vẻ thiếu ý nghĩa, vô tư và chỉ nặng phần trình diễn.

CƠ KÊ DÊ NGÔNG

NHỮNG BÀI HỌC TRONG CỜ THU

Trong số báo trước, Thương Sinh, người bạn của tôi, đã vi vút vài đường về vụ quạt mả Kỳ Kiếp. Điều mong ước của chúng tôi, khi phải đưa người xưa ra làm nhân chứng, là muốn giúp những kẻ tề gia trị quốc hôm nay, những bài học trong sách cổ.

Ngôn đồn mà Điền Đan dùng để chơi với Kỳ Kiếp, là đồn chiến tranh chính trị. Càng xúi dỗi, thù đi vào con đường thất nhân tâm, chúng ta càng gần chiến thắng. Rồi từ đó mà suy, tôi bỗng thấy lạnh người. Những vụ Kiếm ước, tăng giá giấy báo vật giá leo thang phi mã trong mấy tháng gần đây, có lẽ cũng giống như Kỳ Kiếp đã xẻo mũi, khoét mắt, quạt mả dân chúng nước Tề. Có phải rằng người ra lệnh cho thi hành những điều thất nhân tâm ấy, đã bị dối phưng của chúng ta "thuốc" rồi chăng?...

Cái chính sách của nhà nước trong những ngày gần đây thật mơ hồ khó hiểu, nếu không muốn nói là vô cùng đần độn. Thương Sinh, trong bài trước đã nói về những câu yê treo và dán đầy thành phố. Hai câu chiêu hồi: "Dù ai đi Bắc về Nam, nhớ Xuân Canh Tuất về thăm gia đình". Sao mà lại chiêu hồi ngu đến như vậy. Người lính chiến nơi tiền đồn, vốn giàu tình cảm, thích làm thơ thấy hai câu trên, chắc sẽ chán nản, không còn tinh thần chiến đấu. Gia đình thì ở mãi tận miền xa. Thành phố thì rục rờ ánh đèn. Mùa xuân tới, bị cầm trại, không về được với gia đình, đó là một điều buồn tủi. Câu khẩu hiệu ấy, chưa chiêu hồi được đối phưng, thì chúng ta cũng đã mất đi nhiều tinh thần chiến đấu.

Có nhiều kẻ đọc sách cổ, đã hiểu sai sách cổ. Trần Cai Hạ, Trương Lương đã làm một phát chiêu hồi thật đẹp, để rồi cho tới bây giờ, vẫn được thiên hạ suy tôn thần tượng chiến tranh chính trị. Các sách cổ đã chép và diễn nghĩa về tiếng sáo và khúc hát Sở ca. Người ta đã chép rằng quân lính của Hạng Võ, nghe bài Sở ca, có tiếng sáo Trương Lương phụ họa, thì bỗng cảm thấy nhớ nhà, nhớ quê hương, rồi chạy về hàng ngũ quân Hán. Chép như vậy, tức là đã hiểu... sai. Lính Sở có nhà, có quê hương thì dễ thương lính Hán, không có nhà, có quê hương? ... Theo như tôi hiểu, thì khúc hát Sở ca, là một điệu hát bình dân của nước Sở. Trương Lương đã cho quân lính hát lên khúc đó, để cho lính Sở hoang mang. Bên hàng ngũ quân Hán, sao có nhiều lính Sở như vậy?... Chắc là khắp nơi đã đầu hàng cả rồi. Chỉ còn riêng ta, chỉ còn một mình ta là chưa hàng. Vậy thì còn đợi gì, mà không tìm đến nơi có nhiều bạn ta, nhiều anh em của ta để cùng đồng thanh ca khúc hát quê hương. Để rồi cuối cùng, quanh Hạng Võ, chỉ còn lại ba ngàn đệ tử Giang Đông.

Tôi thấy rằng việc xử dụng ngôn ngữ chiêu hồi rất khó, Chương trình Tiếng Chim Gõ Đàn, không phải là không có kết quả, nhưng tôi vẫn thấy một sự gương ép. Người lính Cộng Sản, không thể nào ngồi coi Vô Tuyến Truyền Hình để nhìn đàn chim cất cánh bay về tổ ấm. Tiếng nói của Chiêu Hồi, phải len lỏi vào tận những nơi núi cao, rừng sâu, phải làm sao cho những kẻ không muốn nghe cũng phải nghe. Tiếng nói ấy phải như là một tiếng nói ma quái, dù đã bịt chặt cả hai tai, tiếng Chiêu Hồi

vẫn còn nghe văng vẳng.

Tôi không đã kích công việc dùng hồi chánh viên trong Chính sách Chiêu Hồi. Nhưng tôi phản đối khi Nhà Nước định cho một đội văn công hồi chánh đi trình diễn nơi hội chợ OSAKA. Vì đó là một việc có hại nhiều hơn có lợi, mà chuyên thành công lại rất bấp bênh, khó vững. Thí dụ như sự trình diễn ấy thành công về phương diện nghệ thuật: Khán giả thường thức sẽ bàn tán, khen ngợi, nhưng lại khen ngợi cái nghệ thuật trình diễn của... Hà Nội. Họ có thể nói rằng, đây mới chỉ là sự vá vúi tấp nham mà đã như vậy, thì chắc là cái văn nghệ thuần túy, chắc sẽ phải hay hơn nhiều. Đó cũng là một bất lợi cho chúng ta.

Còn như thí dụ sự trình diễn ấy hồng bét. Bất lợi lại càng to thêm. Còn gì là phương diện quốc gia và thể thống của một chế độ. Vì những điều bất lợi như vậy, theo ý tôi, nên để cho đội văn công hồi chánh ấy... ở nhà cho được việc.

Tôi đã viết lang thang sang mẹ nó vấn đề khác rồi. Trở lại những bài học trong sách cổ. Đúng như Thương Sinh đã viết, kho tàng kiến thức của tôi chỉ có bộ Tam Quốc Chí Diễn Nghĩa. Tôi đọc ít nhất là mười lần. Càng đọc càng say mê và càng thấy cổ nhân đã dạy cho ta nhiều điều bổ ích.

Tôi đã hiểu rằng chiến thuật du kích, vườn không nhà trống, không phải là mới xảy ra từ thời kháng chiến đánh Tây. Chiến thuật ấy xảy ra từ trận Tân Dã. Gia Cát Lượng đã tận cư hết dân chúng huyện Tân Dã sang Phần Thành rồi biến huyện Tân Dã thành một cái lò nung thịt khổng lồ, thui chín mười vạn quân Tào Nhân.

Cái chiến thuật du kích, chính là một chiến thuật thông thường của kẻ yếu đánh kẻ mạnh. Gia Cát Lượng ít quân, còn quân Tào thì quá đông, nên Gia Cát Lượng chỉ có thể dùng, quân Tào đập chết dùm quân Tào. Ngọn lửa thiêu ở đồi Bắc Vọng, ngọn lửa đốt thành Tân Dã, chiến thuật ấy chỉ là một trong muôn vàn chiến thuật trong một thể của kẻ yếu đương đầu với kẻ mạnh.

Thường thì những người đọc sách cổ, hay bắt chước người xưa. Nhưng không bắt chước được cái hay, mà chỉ toàn bắt chước những cái dở. Không học được Quán Trọng, trong cái tài an định nước Tề, mà chỉ tập được cái thích mở nhà điếm, để gieo rắc thêm vi trùng cho cái xã hội đã đầy rẫy phong hủy. Không học được Gia Cát Lượng cái phương sách cự địch, mà chỉ tập được tính ngủ ngày. Nhìn vào nhân vật Cam Ninh, chỉ thấy cái nghề ngang của kẻ đeo chuông đồng, dựng cánh buồm gấm, tung hoành trên sông nước của một tên giặc cướp sông... Chỉ thấy Tôn Quyền trong bộ quần áo tang chế, đi gây sự đánh nhau. Trước mặt, chỉ có hình ảnh một Tử thị, chồng vừa mới chết, đã tí toét nói cười, mời thuộc hạ của chồng, tới nhà dự tiệc...

Cái khó của đọc sách cổ là như vậy. LÀNG BÁO, ĐẠI HỌA VÀ ĐẠI HỘI

Việc tăng giá giấy báo lên một trăm phần trăm của ông Tổng Kim Ngọc, bỗng nhiên đã biến thành một biến cố trầm trọng cho làng báo. Có thể nói là một đại họa...

Khi tới điều trần tại Liên Ủy Ban

Thông tin — Kinh Tế Hạ Viện, ông Tổng Ngọc đã nói đến ít nhất là mười lần câu "tự túc, tự cường". Người ta hiểu rằng, ông Tổng Ngọc chỉ là một cái máy ghi âm, thâu được câu nào, thì phát lại "nguyên con" như thế.

Căn bệnh Kinh Tế của nước Giao Chi chúng ta là một căn bệnh nặng. Muốn chữa, phải cho uống thuốc từ từ. Rồi bệnh thuyên giảm, sẽ cho tắm bồ bồng đồ ăn nhẹ như cháo, súp. Khi bình phục rồi mới cho đớp cơm. Nhưng ông Tổng Ngọc, đã chữa bằng thứ thuốc công phạt quá mạnh, vì chỉ muốn khỏi ngay bệnh tật chắc rồi đây, căn bệnh Kinh Tế, được ông Tổng Ngọc chích cho một phát kiem ước, uống thêm một liều thuốc tăng giá giấy báo lên một trăm phần trăm, chắc sẽ được giải thoát, nằm luôn mà không hề thềm động đây.

Chiếc tông đơ chạy điện, cắm vào lỗ điện chạy xè xè... một cái đầu đưa ra. Phát tông đơ định mệnh, đi thật "ngọt", mỗi cái đầu, mất có một phút. Các anh An Khê, Thanh Chiêu, Vũ Hoài, Hùng Phong, Cao Sơn, Trần Minh Ý, đã vì chính nghĩa, để mặc cho chú Văn Chi tàn phá dung nhan.

Khi về nhà, còn rú thêm được hai tên già là Thiết Bản và Trang Đốp vào đảng trọc đầu nữa, cho đủ Bát Tiên. Em nữ kỹ giả Bích Vân cũng đòi cạo đầu, nhưng các anh can quá, sợ em gái xí đi thì khó lấy chồng, Em đành để dành bộ tóc đấy, cho đợt tranh đấu kỳ hai.

Tôi lúc nào cũng sẵn sàng ủng hộ cuộc đấu tranh của anh em. Tôi cũng là người viết báo. Nhưng với tôi, tôi đòi hỏi chủ báo phải hy sinh trước. Chỉ ở trong quân đội, mới có thể bắt tốt đen đi đầu. Nhưng ở trong làng báo, chúng ta đã làm giàu rất nhiều cho chủ báo. Vậy thì không có lý do nào, chủ báo lại chỉ ủng hộ... tinh thần, đánh... võ miệng, trong lúc cứ xúi trẻ ăn kít gà.

Đọc truyện Tam Quốc, tôi cũng đã thấy một vụ cắt tóc. Khi hành quân đi đánh Trương Tú, Tào Tháo đã ra lệnh cho quân lính không được dẫm lên lúa của dân. Ai không tuân sẽ bị chém. Nhưng khi Tào Tháo đang đi, một con chim cưu từ ruộng lúa bay vụt lên, ngựa Tháo cưỡi bị quáng mắt, nhảy bừa vào ruộng lúa. Tào Tháo gọi ngay Quan Chánh Ty tới, luận tội của... mình. Nhưng vì là tướng chỉ huy nên không bị hành quyết. Tháo liền cắt búi tóc của mình dơ lên, cho quân lính biết rằng, Thừa tướng phạm tội đáng chém, nay tạm lấy cái búi tóc thay thế... Nhờ vậy mà quân lệnh nghiêm minh...

Nay thì chỉ có tốt đen xuống tóc...

Tôi tin rằng chúng ta sẽ thắng. Dù được Trần Ngọc Châu cứu, ông Tổng Ngọc chắc cũng sẽ bó giáp quy hàng. Phen này, không chừng trong hàng ngũ con nít, lại có thêm một đứa.

Đố chơi đề chọc

SAO MÃI KHÔNG RÚT ?

HỎI : Tại sao làng báo là lối, si và tung bừng vậy mà ông Tổng Ngọc vẫn cứ ù lì, mãi không chịu rút cái củ "tăng giá giấy báo" của ông ra ?

TOÁN A : Tại Gã Him trong số báo Con Ong hôm nọ về Thánh Tô Báo Chí mặt tròn và nhẵn như cái đề băm thịt, lại không có tai nên làm sao nghe được ?

TOÁN B : Xin đừng đồ va cho Him. Chẳng qua là ông Tổng đã lấy số giấy báo đăng tiêu thuyết nhằm nhí đút nút chặt hai lỗ tai lại rồi, nên không nghe thấy gì đó thôi.

TOÁN C : Nói là ông Tổng Ngọc không nghe thấy gì cũng không đúng. Chính ông ta đã tuyên bố là nghe thấy hết rồi, và ông còn chề làng báo "chửi" hết cỡ mà vẫn không làm ông động lòng nổi. Vậy nguyên do là tại làng báo Giao Chỉ hãy còn thiếu chữ, chưa đủ tài "kích thích" cho ông Tổng nhà ta thật là sướng, vì khi đã sướng bủn rủn tay chân là tự nhiên ông ta phải rút ra chứ ngâm tằm mãi sao được ?

BAN GIÁM KHẢO : Láo hết. Tại cái vai trò của ông Tổng Trưởng Kinh Tế lúc này nó là rứa đó !

KÝ GIẢ « NO HAIR » ?

HỎI : Chiều 27-2, sau cuộc Đại Hội Báo Chí, có sáu ký giả xung phong đi một đường "no hair", sau đó lại thêm 2 trụ nữa tăng cường. Vậy chữ cái phong trào "no hair" này có ý nghĩa gì ?

TOÁN A : Đây là các thợ viết bắt chước Cụ Giáo Vũ Văn Mẫu chống Cụ Diệm đàn áp Phật giáo, hoặc là cụ Đỗ Mậu phản đối tình trạng chia rẽ tôn giáo đạo nào.

TOÁN B : Tục ngữ ta có câu "Túm người có tóc chứ ai túm kẻ trọc đầu", nhà báo mà "no hair" thì ông Tổng Ngọc sức mấy túm được đề "chơi" bằng cách tăng giá giấy.

TOÁN C : Không phải vậy. Ông Tổng Ngọc tính hại anh em nhà báo, nên anh em làm thế cho ông ấy "xui" luôn, cho ông ấy "nghèo đến chết" luôn.

BAN GIÁM KHẢO : Tạm được. Hai điểm rưỡi cho toán C.

HEO HAY CHÓ ?

HỎI : Một số đồng báo chí tường thuật : ông Trần ngọc Châu bị đánh ngất và bị khiêng đi như "con heo". Tại sao lại có chuyện này ?

TOÁN A : Vì chính ông Châu đã nói là người ta phải khiêng ông ấy đi, chứ ông ta không chịu đi.

TOÁN B : Ông Châu đã từng bị gọi là "chó" ở Hạ Viện. Vậy thì khi bắt "chó" bỏ phũ de người ta bắt buộc phải khiêng, khiêng "chó" cũng giống như khiêng "heo" chứ gì.

TOÁN C : Tại nhà báo giàu tương tự thế đấy, chứ người ta chỉ khiêng có một ông dân biểu bị 20 năm tù thôi mà.

BAN GIÁM KHẢO : Toán B nói nghe được, 5 điểm.

KÝ GIẢ ĂN ĐÒN

HỎI : Vì lẽ gì ký giả trong nước và ngoại quốc đi săn tin vụ ông Châu bị vờ mà cũng bị ăn đòn toi bời ?

TOÁN A : Tò mò là một thói xấu. Đây là một cách trị cho dân nhà báo đỡ được cái thói xấu tò mò đi !

TOÁN B : Các anh em có phận sự đến vờ sừ Châu đều có chất "hăng đi" trong máu. Một mình sừ Châu không đủ để giải tỏa bớt cái chất "hăng đi" đó ra, nên cần phải có thêm một số mục tiêu khác. Anh em nhà báo đứng xò rỏ ở đó lãnh đủ là phải rồi.

TOÁN C : Tục ngữ có câu "yêu cho vọt, ghét cho chọi" có yêu anh em nhà báo nên mới thôi cho vài quả, chứ nếu ghét thì đã đề mặc kệ muốn làm gì thì làm.

BAN GIÁM KHẢO : Khá, 5 điểm cho toán C.

TỬ TỘI HOÀNG HỒ

HỎI : Đố biết tử tội Hoàng Hồ hiện ở đâu ?

TOÁN A : Báo chí nói ông ta "đọt" qua Ba Tây rồi. Nghe đâu bà ta cũng tỉnh chuồn sang đó với chồng.

TOÁN B : Đầu phải vậy. Có báo nói ông ta đang

tị nạn ở một sứ quán ngoại quốc ngay tại Saigon. Khu vực này đã bị nhân viên công lực bao vây rồi.

TOÁN C : Dường như ông ta đã về quê ở Sadek và ra bùng.

BAN GIÁM KHẢO : Trật hết. Chỉ có một người biết đích xác ông Hoàng Hồ hiện ở đâu : đó là "đồng nghiệp tử tội" Nguyễn báo Kiểm.

CHUI HẬU MÔN

HỎI : Tại sao trong khi hầu hết các chủ báo và ký giả đều đoàn kết chặt chẽ đề tranh đấu chống lại quyết định tăng giá giấy báo, thì lại có một vài sừ lăm le chui hậu môn ông Tổng Ngọc ?

TOÁN A : Chắc họ đánh hơi thấy ở hậu môn ông Tổng Ngọc có giấy rẻ tiền.

TOÁN B : Không phải họ ham giấy mà họ chắc là ở hậu môn ông Tổng Ngọc vẫn còn số cặn xăng nhớt, bã bánh Trung Thu chưa tiêu hóa hết.

TOÁN C : Bởi vì họ rút kinh nghiệm phần đông những người làm "lớn" đều có tài chui hậu môn cả.

BAN GIÁM KHẢO : Lại trật lất ! Họ làm thế để được xứng đáng là "Báo mà !"

ĐEM CHUÔNG ĐI ĐẤM Ở OSAKA

HỎI : Tại sao ai cũng biết rằng đem một phái đoàn văn nghệ làm cảm, tí dụ như vở cải lương "Tây thi Gái Nước Việt", đi "đấu" ở OSAKA là sẽ thất bại nhục nhã, mà rồi người ta vẫn cứ đem đi bằng được ?

TOÁN A : Ồ, đây là một cách đề chính phủ mình tỏ ra là VNCH còn giàu lắm, nhiều ngoại tệ lắm, dư sức tự lực tự cường.

TOÁN B : Thất bại hay không thì chỉ có người ngoại quốc mới biết, dân trong nước làm sao hay. Chả hơn là đem số ngoại tệ ấy mua giấy cho mấy cha nói láo ăn tiền sao ?

TOÁN C : Ít ra chuyến đi cũng có lợi cho một số người được biết đó biết đây, ở nhà với mẹ biết ngày nào khôn.

BAN GIÁM KHẢO : Ô kê, toán C được lắm, sẽ đề nghị lên thượng cấp cho toán này được đi theo xách dép cho Phái đoàn sang OSAKA.

CHÍNH KHỨA NĂM « CHÓ »

PHÓNG SỰ LEM NHEM
của CÀ CHỚN

(TIẾP THEO KỶ TRƯỚC)

— Xin thưa : có gì đâu, hai thầy trò cái nhà Đảng trưởng này vừa mới gấu ó nhau về chuyện bắt địa này chú lì xì thầu Chợ Lớn đã mượn trụ sở của Đảng để tổ chức cờ bịch trong mấy ngày Tết Con Chó. Đảng ta vốn gồm toàn những chuyên viên bắt địa nên đã áp dụng cả một chiến thuật "tứ khoái nhất mạn" của Lâm-Bru vào trong công tác của Đảng.

Tứ khoái đó là "Cờ, nhúng, thồ, hồ" còn nhất mạn là "thầu". Quả thật, sau bao năm nghiên cứu kinh nghiệm quốc tế bắt hợp với tình hình chậm tiến của xứ Giao Chỉ, Bộ Tham Mưu của Đảng đã đồng thanh nhận định : Ở xứ này, muốn bắt địa cho nhanh không gì bằng đầu cờ, tham nhúng chừa thồ, đồ hồ. Còn như muốn đóp về lâu về dài, đóp cú nào ra cú này thì nhất định phải là nhà thầu.

Vì vậy, muốn được ăn Tết "con Chó" cho đúng với tinh thần "Con Chó" Đảng trưởng bắt địa nhà ta đã xài tới cái "khoái" thứ tư, tức là đồ hồ.

Xét cho kỹ thì trong bốn cái "khoái" đó, đồ hồ đích thực là chiến thuật thích hợp với Đảng ta để mở trận tấn công bắt địa chớp nhoáng trong dịp tết. Muốn đầu cờ thì phải lo trước Tết từ lâu kia. Muốn tham nhúng, phải ăn chia với mấy anh có quyền, mà mấy ngày này đầu phải dễ kiếm áp phe, muốn chừa thồ, phải có cơ sở, có ngân hàng "thịt" cho ra trò. Rồi cuộc chỉ có đồ hồ là thuận tiện. Mà lý kỳ thay, trước khi Bộ Tham Mưu của Đảng kịp nhận ra điều đó, các xì thầu Chợ Lớn đã

phác giắc từ khuya. Ấy mới là những "chí lớn" gặp nhau ngưu tầm ngưu, mã tầm mã...

Một cuộc "kỳ bế đàm" bên được diễn ra giữa Xi Thầu và Tư Điều Đóm, đề rồi kết thúc bằng một châu Nhất Dạ Đế Vương gọi là ăn mừng sự hợp tác thành tín giữa hai phe chủ sông và chủ chừa. Mặc dù một lũ cò bọ, Tư Điều Đóm vẫn mặt mày tươi rói ôm một bịch lớn về trình với Đảng trưởng :

— Dạ xuôi rồi ! Trước sau đủ năm tiền. Đây nó a vàng trước một tiền làm bằng. Chừng nào bắt đầu làm ăn, cứ mỗi ngày nó lại nộp năm bó.

Đảng trưởng nhe ngay hàm răng heo ra cười toé toét, nắm trái chuối mần vồ gấp lấy cái gói giấy lù lù trước mặt :

— May quá ! Chị mày vừa mới rước về một cái cà rá hột xoàn to tở bố, tao chưa biết đò đâu ra tiền để trả ? Hề..hề...

Tư Điều Đóm giải đầu gối tai thưa tiếp :
— Dạ, nhưng anh Cà đã tiêu đi cho mấy chú Cò lớn Cò nhỏ ở quanh đây chưa, à ?

Đảng trưởng trẻ ngay đôi môi Trư Bát Giải ra :

— Khỏi cần. Bộ chúng không biết cái trụ sở này của ai à ? Chúng định mó dái ngựa à !

— Vâng, đàn em cũng biết thế. Nhưng mình bảo qua một tiếng vẫn hơn. Lẽ ra như lần trước... phiền lắm...

— Hừ ! thôi được rồi, tao nghe chú mày.

Cái tô lô phôn bên được nhắc lên... A lô... A lô... Mười phút sau, Đảng trưởng đã hắt hàm bảo chú đàn em thân tín :

— Xong rồi ! chú mày cho chúng nó khởi sự từ ngày mai đi. Có lính ghêch đình huỳnh. Đưa nào lạng quạng tới, nó bấn cho nát óc !

Một lát, Đảng trưởng mới sực nhớ ra :

— À mà còn cái bọn nói láo ăn tiền ấy, mình tính sao, đừa nào lo đây ? Chả lẽ lại tao nữa...

Hai cái bàn tay gầy guộc của Tư Điều Đóm bên xoa vào nhau một cách thoải mái :

— Dạ, thưa anh Cà, giết gà cần gì tới dao mổ trâu. Cái đó đã có Xi Thầu nó lo rồi. Cứ mỗi tên, Xi Thầu nó sẽ lì xì cho năm, mười xin là cầm như thốc ngay ý mà !

Cái kế hoạch hợp tác cờ bịch giữa Đảng Bất Địa và Xi Thầu Chợ Lớn như vậy xét ra là quá chu đáo, nhất là sông kỳ bèo lại được đặt ngay trong vòng cấm địa. Rủi mà có đến tai Bề trên đi nữa, cũng rất dễ dàng chối biến : "Ồ ! ba ngày Tết các đảng viên của chúng em đến giải trí lành mạnh đó mà. Bọn phản động nó xuyin tạc đấy; thưa Bề trên ! Đảng Bất Địa chúng em mà có chừa cờ bịch thì xin cứ phạt chúng em làm chó ăn cứt cho cả nước này."

Thế nhưng, ở đời mưu sự tại nhân thành sự tại thiên : sông cờ bịch tờ chức cận ngày tết quá đêch có khứa. Đêch có khứa hồ lý đâm ra lỗ đốn, mỗi ngày Xi Thầu Chợ Lớn lại phải kỳ kèo xin bớt tí tiền tiền xâu. Tiền xâu bị bớt; đến lượt Đảng ta lục đục, vì Đảng trưởng thì cứ nhất định giữ nguyên khẩu phần của mình, đàn em chúng bay có đừa nào nhịn cũng mặc xác chúng bay.

Có đừa tức đêch chịu được, bên chui vào cửa sau một vài ông Bự tổ um lên. Thế là bắt đầu động ò. Thấy khứa đã lơ thơ tờ liễu, lại còn được mật báo là sắp có một châu bổ rấp, Xi Thầu tui hà má tùm lùm, rồi ra lệnh đẹp tiệm luôn vào ngày Mừng 3 Tết.

(Còn nữa)

PHÚ DE GIAO CHI

MỐI TÒA SOẠN MỘT BÀN PHÉ

Các ông chủ báo, lần này, coi bộ *ra cái giống người* lắm. Nghĩa là không có ông nào phân thủng, xé rào. Cuộc tranh đấu, do đó, vắng hẳn mùi xú uế. Riêng các tuần báo bị bỏ ra bên lề cuộc đấu tranh. Bởi vậy, ngày tang tóc 2-3, khối tuần báo vẫn phát hành và các sạp báo vẫn bán. Vẫn còn sạp báo bày báo cũ và tuần báo là vẫn còn thiếu sót lớn trong cái chiến thuật... vườn không nhà trống. Du này cứ phải viết hi hục trong ba ngày tang tóc báo chí mới túc chú. Trong khi, bàn phé Quyết Tiến sát phạt nhau từng bưng.

Mối tòa soạn là một bàn phé. Và dân cò bịch ký rả gọi những quân bài bàn trong những ván bài là quân Phạm Kim Ngọc. Chẳng hạn, bài mặt suốt, tây xi, mua mười ngàn con sạp. Sạp sáng trưng. Đánh bỏ xất chỉ còn bặt. Mà bặt đã hiện lên ba con. Ấy vậy mà số đen, trắng bung mừng rơn, nặn toét tay vẫn còn một con bặt. Thế là người mua và dân chầu rìa cứ ví quân bặt giống ông Phạm Kim Ngọc mà chú.

Ông Phạm Kim Ngọc, giả dụ, có dịp ghé qua các sòng xì phé báo chí, ông sẽ cảm thấu cái thân phận quân bài bàn của ông. Và ông sẽ bốt vênh váo. Du này không trách gì ông cả. Chỉ ghét cái bộ mặt cứng cứng của ông trên. Tồi Hát Và Nói thôi.

TRUYỆN CON CỌP

SỢ PHÁT BIỂU VỀ ÔNG NGỌC

Trong một buổi tiệc cưới kiem tróc, một nhà văn được mời lên mi cô phát biểu ý kiến. Nhà văn nào cũng ghét cái sự bị mời phát biểu ý kiến, khi được mời đốp hít. Anh ta thay vì phát biểu ý kiến, bèn kể truyện.

Truyện rằng: Tại khu rừng nọ có một con cọp ba chân. Hễ gặp người, cọp xơi tái liền, không suy nghĩ con mẹ gì hết cả. Nhưng một người đã gặp cọp ba chân và con cọp hoảng sợ bỏ chạy. Cứ tọa xôn xao. Nhiều câu hỏi đồn dập:

- Ông ấy bắn giỏi, hả?
- Ông ấy có pháp thuật chẳng?
- Ông ấy làm nghề... xia răng cọp à?

Nhà văn cười:

- Không. Ông ấy nói mỗi một câu ngắn.

Cứ tọa buông đũa, chén, nhao nhao:

- Câu ấy ra sao?

Nhà văn trả lời:

— Ông ấy nói thế này: Đồng ý, ăn thịt tôi thì cứ việc ăn, nhưng trước khi ăn, làm ơn phát biểu ý kiến về một nhân vật. Cọp hỏi: Nhân vật nào? Ông ấy đáp: Tổng trưởng Phạm Kim Ngọc!

Nhà văn xoa tay kết luận:

- Thế là con cọp bỏ chạy vãi cả phân đầy lối.

Cứ tọa vọt bịt mũi song vẫn cười thích chí. Chẳng biết cứ tọa bịt mũi vì phân cọp hay vì ông Phạm Kim Ngọc.

ÍCH KÝ

Báo chí đã tranh đấu đòi giá giấy báo đừng có tăng đồng thời, đòi bưng luôn cả tổng trưởng Phạm Kim Ngọc. Cuộc tranh đấu quyết liệt tới cái độ sắp tuyệt thực sau khi đã cạo trọc đầu.

Đ! B Trần ngọc Châu trước Tòa án Mặt Trận

DU THẦN CHI cầm tròng

THÀNH TÒ KIM NGỌC

Người ta đang đề nghị bầu ông Phạm Kim Ngọc làm thánh tổ báo chí. Du này đề nghị bầu ông làm thánh tổ Kinh Tế. Có kẻ ví ông như Tần Thủy Hoàng lại có kẻ bảo ông chưa bằng cái chân giữa của Tần Thủy Hoàng. Một người đòi tạc tượng ông mặt rõ huê và dựng ở nơi có đông người đi bậy.

Du này đề nghị dựng tượng ông ở chợ cá Trần Quốc Toàn. Chợ cá Trần Quốc Toàn là danh lam thắng cảnh của... Saigon. Nay có thêm vĩ nhân đứng trợ gan cùng mùi cá ươn thì tuyệt vời. Vậy còn chờ gì nữa, hỡi những kẻ khốn nạn vì Kiếm tróc hãy chung tiền đúc tượng ông Ngọc mà dựng trong chợ cá. Du này hy vọng mùi cá ươn sẽ mất, chỉ còn mùi... Phạm Kim Ngọc!

NGƯỜI VIỆT LẠI CỎ ĐƠN

Người Việt cỏ đơn Lý Quý Chung gặp Du Thần Chi trong cuộc cắt tóc nhân nhụi của một số ký giả tranh đấu. Anh buồn rầu nói:

— Tôi sinh ra để tranh đấu, dám chết vì tranh đấu. Đấy, mắt mẹ nó cái Fiat 125 vi... Tiếng Nói Dân Tộc đấy. Cuộc tranh đấu này, tôi không mấy hài lòng.

— Tại sao?

— Vì nó nặng... vật chất!

— Ờ.

Vâng, anh sẽ chửi tôi. Kệ anh. Nhưng anh nghĩ coi, làng báo xứ ta luôn luôn nặng về vật chất. Cây mùa thu, cây mùa xuân, anh em kéo vợ con đi đồng như lính... phát chẩn. Rồi vì giá giấy báo tăng, anh em làm dữ quá. Song khi một tờ báo bị bóp cổ là lưỡi chết tức tươi, anh em đã không nặng... tinh thần để tranh đấu. Anh có thấy làng báo đình bản một ngày để phản đối nhà nước giết một tờ báo nào chưa? Hay là làng báo đã cười hoan hỉ khi một đồng nghiệp gục ngã?

Du Thần Chi không dám có ý kiến. Người Việt cỏ đơn thất thểu đi. Trông anh ta cỏ đơn hơn cả bao giờ.

ĐỪNG CÓ HỖN

Một nguồn tin truyền khẩu từ giới báo chí đang lan rộng, không biết nguyên nhân nào mà cái ông nhô con tên C làm đến chức phụ tá huấn luyện của Bộ Thông Tin đã bỗng dưng nhảy cồm lên sủa inh ỏi rằng cuộc tranh đấu của làng báo gồm toàn những thằng đá cá lặn dứa... C.O. đang cho điều tra lại nếu quả tên phụ tá C đã phát ngôn đúng như thế số sau C.O. sẽ lược nát người nó ra để từ lần sau cho nó khỏi ăn sàm nói hỗn.

NHÂN TIN GẤP

Trung tá Chi Huy Trường Cảnh Sát Dã Chiến (Sài Gòn). — Mời Trung tá lại tòa soạn nhận một bức thư thuộc loại « thư đau lòng » mà vì, đạo này Cảnh Sát đang bối rối, Con Ông không tiện đăng.

T.S. Hoàng Chính Nghiêm: Thư của bạn sẽ đến tận tay Trung tá CHTCSDC. Và bạn cứ tin đi, những con chiến ghê trong hàng ngũ « bạn dân » sẽ bị nghiêm trị.

Ông Văn Bình (Phú Nhuận): Sẽ điều tra vụ ấy ở quận Tân Bình. Và số tôi sẽ hỏi thăm xã Phú Nhuận, đồng thời, hỏi thăm cảnh sát Gia Định về những vụ cư ngụ bất hợp pháp của ngoại kiều và các me Mèo, Đại Hàn, Phi Luật Tân...

☉ Xin mời ông Jo. Marcel tới tòa soạn C. O. gặp.
MINH VÕ

GỬI ÔNG MÈO FULBRIGHT

Gửi ông Nghị thối mồm.

Thưa ông,

Đối với dân tộc tôi, ông là kẻ thối mồm hạng nặng. Hình như ông đã « yêu nhau bằng mồm » rồi quên xúc miệng, đánh răng trước khi chõ mồm sang nước tôi tuyên bố láo. Nhớ thuở xưa, ông bảo Saigon là cái đ đ điểm. Khi ông Thương Sinh trả miếng « Nếu Saigon là cái đ đ điểm thì ma cô, sỏ khanh và bọn đ đ. lừng đ đ là Mèo lớn Mèo nhỏ. Tôi rất tiếc không có hãng thông tấn nào đánh đi để ông được đọc. Đại khái ông đã nói rất nhiều về nước tôi bằng cái giọng tanh trời của một rọc phú biển lận. Vừa qua, ông lại đòi can thiệp để hình phủ tôi thả mông xir Trần Ngọc Châu ra. Cũng cứ được đi.

Nhưng...

Thưa ông Nghị thối mồm,

Cái vụ Mỹ Lai, Sơn Mỹ còn là vết nhơ trong lịch sử nhân loại. Tôi yêu cầu ông đánh răng cho sạch, can thiệp mí lý công lý nước ông xét xir bọn giết người mù quáng để giải oan cho hàng ngàn dân Giao Chi dưới suối vàng cái đ đ, rồi hãy can thiệp cho ông « còm » lộ canh Trần Ngọc Châu.

Chào đánh răng, xúc miệng
DU THẦN CHI

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon
Quản nhiệm: NGUYỄN-VĂN-MINH